СЛОВО

Закрутить вихор і просвітить дно,
Кора і леп осиплються, розтануть…
…Я відсахнуся – це було давно,
Своїх казок позбулася я рано,

І перестала смикати куншти,
Та заглядати за старі куліси.
Пласкі і одновимірні світи –
Сувора тканка, що зоветься дійсність…

Усе не так! Обманюєш себе!
Вони живі – ці ниті кольорові,
Бо серце хоч сумне, та не сліпе,
Коли блукає в нетрях словникових.

Коли збирає звуки, голоси,
Вдивляється у зорі незнайомі,
В мовчанням заблоковані часи,
І у пісні, які не вийшли з коми.

Ці темні нетрі горя й самоти.
Вольтові дуги. Страх. Глухі кордони.
З останніх сил ти мусиш перейти,
Прорватися у заповітну зону.

Торкнешся слова – шепіт, шурхіт, щем…
Так плівка проявляється рухома,
Так сферам повертається об’єм,
І сам Господь веде мене додому.